

Een Afscheid.

De dagbladen van Donderdag 27 Augustus l.l., verkondigden ons het aftreden van Dr. Th. Dentz als Lector aan het Tandheelkundig Instituut te Utrecht. Reeds eenige maanden geleden had Z. H. G. het Directeurschap neergelegd, omdat zijne gezondheid hem niet meer toeliet den noodigen tijd aan het Instituut te geven.

Wij allen, die hem kennen, begrijpen maar al te zeer, dat het scheiden hem pijn moet doen. Het Instituut was zijn tweede te huis, de studenten zijne huisgenooten, de tandheelkunde een deel van het voedsel, waarvan hij leefde. Om dat alles zoo maar ineens vaarwel te zeggen, om zich plotseling te verwijderen van hetgeen hem lief is, moet pijn doen, maar het getuigt ook tevens van moed, plichtsbesef en zelfkennis.

Dr. Dentz, de dokter, onze dokter, zooals wij hem zoo gaarne noemden, begreep, dat ook zijne plaats eenmaal door een ander moet

worden ingenomen, en gelukkig heeft hij niet gewacht tot den tijd, dat men naar zijn heengang verlangden.

Het is mijne bedoeling niet hier eene opsomming te geven van alles wat Dr. Dentz voor de tandheelkunde in ons land heeft gedaan, nog minder om zijne goede kwaliteiten als mensch en vakman te loven, maar ik wil alleen wijzen op het feit, dat zijn heengaan als Directeur en Lector de candidaten, en zeker ook vele oud-leerlingen droevig moet stemmen.

Wij zien hem voor ons als een man, die moeilijke tijden doormaakte, dikwijls niet naar waarde geschat door zijne collega's, toch bleef gelooven aan eene schoone toekomst van het vak, dat hij liefhad; de tandheelkunde bleef steunen, haar aanzien gaf, en door zijn voorbeeld bij zijne leerlingen ook eerbied voor zijn vak wist in te boezemen.

Daarvoor zijn wij hem dankbaar, en al zal nu Dr. Dentz zich uit zijnen tandheelkundigen werkring terugtrekken, het tandheelkundige leven wil hem nog niet missen.

Leve onze dokter!

J. M. KLINKHAMER.